

ket Mand, der forstaaer baade at tale for Sagen og at vise i Praksis, hvordan det skal gaa for sig, og der, hvor jeg bor, have vi ogsaa en udmærket Mand, en bekendt gammel Højskoleforstander Niels Højgaard. Han er meget praktisk og teoretisk uddannet, han har skrevet adskillige Afhandlinger, som ere anerkendte af, man kan gerne sige, en af vore store Mænd paa dette Omraade, Dr. Rostrup, og han har vist sig helt igennem praktisk ved Anlæg af Haver, ved Beskæring af Træer, og ved hvad vi i det daglige Liv have haft Fornøjelse af at bruge ham til. Det er to Mænd, som jeg vil tillade mig at nævne for det ærede Medlem. Men da det ærede Medlem og jeg jo ikke staa for ret mange — vi have en Stemme, det er ogsaa det hele —, er det især til den højtærede Ordfører, jeg tillader mig at henvende mig for at bede ham om at tage denne Sag under Overvejelse. Jeg er for gammel Parlamentariker til, at jeg skulde foreslaa, at vi skulde slaa Udvalgets Indstilling ned, det forstaaer jeg godt ikke gaar, lad os blot vedtage, hvad det i dette Øjeblik er kommet med, men jeg vil meget bede det ærede Udvalg til 3die Behandling at tage mere venlig paa denne Sag, end det har gjort nu. Nu er det jo slaaet fast, at Pengene gaa ikke blot til, hvad Bestyrelsen bruger til at rejse op, men til Vandrelærere, til Udgivelse af Smaa-bøger og Pjecer, der kunde komme ind i de tusind Hjem og gøre Nytte, og paa denne Maade at understøtte deres Blad „Haven“ synes jeg er ganske berettiget. De ærede Medlemmer af Finansudvalget maa vide, at i det Øjeblik, de ere med til at forkaste dette, ere de med til at skade mange af vore Smaafolk omkring i Landet, som kunde have Gavn af disse Vandrelærere og de Bøger, som komme ud, og det ved jeg vil det meget ærede Finansudvalg heller ikke.

Det var blot for at tale om denne Sag, jeg bad om Ordet, men medens jeg har Ordet, kan jeg ikke lade være med at give mit Besyv med ogsaa om Forsøgsstationen paa Fyn. Jeg har en gammel Kærlighed til Ryslinge, det er en af de bedste Pladser jeg kan tænke mig paa Fyn, den er centralt beliggende, og jeg synes, det ærede Medlem for Kerteminde (L. Christiansen) var meget beskedent, han forlangte ikke — i Lighed med de andre ærede Medlemmer, der forlangte, at Stationen skulde ligge i Syd-Fyn — at den skulde ligge i Nord-Fyn, men han sagde: Lad os mødes i Midten, og det finder jeg

for Resten ogsaa er praktisk. Der er en meget stor Højskole, og er der noget Sted, hvorfra man kan sige, at der er udgaaet et meget stærkt aandeligt Liv, saa er det Ryslinge, og er der noget Sted, hvorfra jeg særlig kunde ønske, at det praktiske Liv skulde sprede sig, saa er det Ryslinge.

Knudsen: Under Nr. 63 i Finansudvalgets Betænkning findes en Skrivelse fra den højtærede Landbrugsminister til Finansudvalget og som Bilag dertil en Skrivelse fra Ministeriets Konsulent i Sager vedrørende Ferskvandsfiskeri, hvilken Skrivelse har til Opgave at meddele Udvalget Oplysninger om, efter hvilken Plan Frijsenvold Fiskegaard drives. I Slutningen af Konsulentens Skrivelse findes en Udtalelse, som jeg maaske med den højtærede Formands Tilladelse maa oplæse. Konsulenten siger nemlig, at man ved Affattelsen af Loven om Fiskeriet i Randers Fjord og Gudenaas m. m. „fastsatte at lade de til Fiskegaarden hørende Rettigheder bestaa i Fremtiden for Strækningen mellem Randers-Sønderbro og Laksegaarden under den Form, at Brugen af ethvert Garnredskab blev forbudt paa denne Strækning“. Konsulenten mener altsaa, at man ved den Bestemmelse, der forbyder Brugen af ethvert Garnredskab paa denne Strækning, har opretholdt Fiskegaardens Privilegium paa denne Strækning. Jeg vil tillade mig at gøre Indsigelse mod den Opfattelse, Konsulenten her gør gældende, og Grunden til, at jeg vil gøre det, er, at man ved den Revision af Loven, som skal finde Sted 5 Aar efter dens Ikrafttræden, muligvis kunde komme ind paa en fejlagtig Opfattelse af, hvad Lovens Bestemmelser egentlig betyde, og hvad der har været tilsigtet med dem. Jeg ser godt, at der ikke ved den foreliggende Skrivelse tilsigtes noget i Øjeblikket, det er en ren og skær Oplysning til Finansudvalget, men da det er muligt, at fejlagtige Opfattelser derved kunne komme til at gøre sig gældende, naar vi skulle til at revidere Loven, vil jeg tillade mig at gøre Indsigelse med denne Opfattelse. Den nævnte Bestemmelse er nemlig ikke nogen Opretholdelse af Fiskegaardens Privilegium, men er en ren og skær Fredningsbestemmelse, der er bleven indsat i Loven for at frede Fiskebestandens Vandring over det paagældende Vand. Jeg skal her tillade mig at anføre saavel Lovbestemmelsen som den Motivering deraf, der findes i Udvalgets Betænkning i Fjor. Med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg maaske oplæse det paagældende